

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, u Vijeću od pet sudija, u sastavu: predsjednik Mato Tadić, potpredsjednici prof. dr. Ćazim Sadiković i prof. dr. Miodrag Simović i sudije Valerija Galić i Jovo Rosić, na sjednici održanoj 23. marta 2005. godine, u predmetu broj **AP-382/04**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 16. stav 2. tačka 9. i člana 59. stav 2. tačka 1. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Novi prečišćeni tekst («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», broj 2/04), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija **PP «Kemokop» Dugo Selo**, podnesena protiv presude Vrhovnog suda Republike Srpske, broj U-579/01 od 24. decembra 2003. godine, zbog toga što je *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine.

OBRAZLOŽENJE

1. PP «Kemokop» (u daljnjem tekstu: apelant), iz Dugog Sela, koje zastupaju Goran i Zoran Bubić, advokati iz Banja Luke, podnio je, 16. aprila 2004. godine, apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv presude Vrhovnog suda Republike Srpske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj U-579/01 od 24. decembra 2003. godine.
2. Rješenjem Carinarnice Banja Luka, broj Up/-483-1311/00 od 7. aprila 2000. godine, koje je potvrđeno rješenjem Republičke uprave carina Republike Srpske, broj UP/II-56/01 od 3. maja 2001. godine, apelant je, kao carinski obveznik, obavezan da za uvezenu robu uplati ukupan iznos od 153.008,12 KM na ime javnih prihoda i to carine, dažbine za carinsko evidentiranje, posebne takse i poreza na promet proizvoda, a kako je utvrđeno tačkama 1-5 navedenog rješenja. Postupak naplate navedenih javnih prihoda pokrenut je po službenoj dužnosti jer je ranije, u prekršajnom postupku, utvrđeno da je apelant, kao vozar, nezakonito unio robu u carinsko područje Bosne i Hercegovine, pa je shodno odredbama Zakona o carinskoj politici Bosne i Hercegovine, kao carinski dužnik dužan da plati pripadajuće uvozne dažbine na predmetnu robu.

3. Presudom Vrhovnog suda, broj U-579/01 od 24. decembra 2003. godine, odbijena je tužba apelanta koju je podnio protiv navedenog drugostepenog rješenja. U obrazloženju presude navodi se da je u upravnom postupku činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno i da je na utvrđeno stanje pravilno primijenjen zakon.

4. Nakon toga, apelant je podnio apelaciju Ustavnom sudu u kojoj navodi da mu je osporenom odlukom Vrhovnog suda povrijeđeno njegovo pravo na pravičan postupak iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), jer je u upravnom sporu pred Vrhovnim sudom odluka donesena na osnovu odluka upravnih organa, u nejavnoj sjednici, a apelant nije pozivan od strane suda niti je saslušan u tom postupku, pa smatra da sud nije postupao kao sud pune jurisdikcije.

5. Prilikom ispitivanja dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 16. stav 2. tačka 9. Poslovnika Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

«Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.»

Član 16. stav 2. tačka 9. Poslovnika Ustavnog suda glasi:

«Zahtjev ili apelacija nisu dopustivi ako postoji koji od slijedećih slučajeva:

(...)

9. apelacija je ratione materiae inkompatibilna sa Ustavom;».

6. Ustavni sud podsjeća, u skladu sa svojim ranijim stavovima, kao i ustaljenom praksom bivše Evropske komisije za ljudska prava i Evropskog suda za ljudska prava, da određene novčane obaveze prema državi spadaju isključivo u oblast javnog prava i stoga ne potpadaju pod pojam «građanska prava i obaveze» iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije (vidi odluku Ustavnog suda, broj AP-669/03 od 17. marta 2004. godine; Evropska komisija za ljudska prava, *X protiv Francuske*, apelacija broj 9908/82 od 4. maja 1983. godine; i Evropski sud za ljudska prava, *Schouten i Meldrum protiv Holandije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, Serija A broj 304). Ovo je naročito slučaj tamo gdje obaveza, koja je u naravi novčana, «potiče iz poreskog zakonodavstva ili

je na drugi način dio normalnih građanskih obaveza u demokratskom društvu» (vidi već citiranu presudu *Schouten i Meldrum protiv Holandije*, stav 50). Ustavni sud zaključuje da u takve obaveze, nesumnjivo, spada i obaveza plaćanja carinskih i drugih dažbina na uvezenu robu, kako je to relevantnim zakonom predviđeno. Stoga, u skladu sa iznesenim stavovima, postupak u kojem je apelant obavezan da plati carinske i druge uvozne dažbine, ne potpada pod okvir zaštite prava na pravičan postupak u smislu člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije. Slijedi, da je apelacija *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine.

7. U skladu sa navedenim, a imajući u vidu odredbe člana 16. stav 2. tačka 9. Poslovnika Ustavnog suda, prema kojima će se apelacija odbaciti kao nedopuštena, ukoliko je *ratione materiae* inkompatibilna sa Ustavom Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je jednoglasno odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

8. U skladu sa članom VI/4. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mato Tadić